

meer. Het gelukkig slagen in zoo uitgebreide en veelsoortige bouwwerken, die millioenen schats vorderden, die op geheel verschillend, allezins moeilijk, terrein moesten verrigt worden, waarbij ongewone materialen en ongeoefende werklieden de bezwaren vermeerderden en geene ondersteuning, dan van jonge officieren, te bekomen was, is te meer merkwaardig en eervol voor ons overleden Medelid, daar deze, aan eene Hoogeschool in de wetenschappen geoefend, in de bouwkunde waarschijnlijk nimmer opzettelijk onderrigt had genoten. Als Kommissaris der Publieke werken behoorde het niet regtstreeks tot zijne functiën, om een werkzaam aandeel in derzelve constructie te nemen. Hoezeer hij dus een gunstigen zijdelingschen invloed op dezelve moge uitgeoefend hebben, is deze echter minder gemakkelijk aan te wijzen. Genoeg moge het zijn, dat hij ook in deze betrekking met ijver en naauwgezetheid werkzaam was, en de achting van allen, de liefde zijner onderhoorigen genoot.

Korrespondent der Eerste Klasse in 1816 geworden, heeft hij hare werken verrijkt met eene keurige verhandeling *over den voordeeligsten hoek, onder welken men de puntdeuren eener schutsluis kan zamenvoegen*, welke van de onafhankelijkheid van zijnen geest en de duurzame voortzetting zijner theoretische studiën getuigt. Als Lid, namelijk sedert 1832, nam hij ijverig deel aan al de werkzaamheden der Klasse, regelde dezelve als Voorzitter gedurende drie jaren, belastte zich meer bijzonder met de boring der zoogenaamde Artesische put, en was het geheele Instituut, als Lid en vervolgens als Voorzitter der Administratieve Kommissie, van dienst. Hij ontbrak, zonder overwegende redenen, nimmer aan de Vergaderingen der Eerste Klasse, alwaar zijne juiste aanmerkingen en naauwtoetsende kritiek hem bij elke wetenschappelijke voordragt tot een gewenschten en belangrijken toehoorder maakten, terwijl zijne mededeelingen *over het Amsterdamsche peil* hem tevens als een beminnaar van historische navorschingen deden kennen.

Hij was in 1819 gehuwd met Mejufvrouw OLEWINE WILHELMINA DEGERMAN, eene zuster der echtgenoot van zijnen toenmaligen Chef, den Luitenant-Generaal, thans Generaal der Genie, EVERS. Dit huwelijk werd met drie dochters en een zoon gezegend; doch deze echtgenoot ontviel aan ALEWIJN

in

in 1831 door den dood. De schokken, welke zijn gestel van tijd tot tijd geleden had en waardoor het tegen de vermoeijenissen van de krijgsveld dienst niet meer bestand was, de slag, aan zijn huisselijk geluk toegebracht, en de wensch, om eenige meerdere zorg aan de opvoeding zijner kinderen te kunnen toewijden, schijnen zijn besluit bepaald te hebben, om de dienst te verlaten, lang voordat er eenige gedachte was aan de belegering der Citadel, die eerst in Januarij des volgenden jaars voorviel, nadat hij zich in April van de sterkte verwijderd had. Zijne inborst was open, zacht en welwillend, zijn omgang rond en ongeveinsd, zijn karakter ernstig, naauwgezet en vervuld van een levendig gevoel van pligt. Men achtte hem bij eene oppervlakkige, maar had hem tevens lief bij eene nadere kennis. Hij had eene eigene korthed van uitdrukking, door de krijgsveld dienst waarschijnlijk nog verhoogd, welke, zoo dikwijls hij het woord voerde, zich openbaarde, een achtbaar voorkomen en een krachtigen lichaamsbouw, die een hoogen leeftijd scheen te voorspellen; doch hij bezweek na eene langdurige kwijning en lichaamslijden op 50jarigen ouderdom.

Mr. **PETRUS HOFSTEDÉ**, sedert 1809 Korrespondent der Eerste en tevens der Tweede Klasse, eindigde op den 14den April l. l. op 84jarigen ouderdom zijn werkzaam leven. Hij heeft als landontginner en als staatsdienaar uitgeblonken. Hij had het zich inzonderheid ten taak gesteld, het landschap *Drenthe*, weleer verwaarloosd, zonder staatkundige regten of deel aan het algemeen bestuur des Lands, als afgezonderd te midden van door handel en onderling verkeer bloeiende gewesten, bewoond door eene wel niet talrijke maar onverbasterde bevolking, rijk daarenboven aan hooge veenen, wier inhoud, als elders de steenkolen, aan eene nog onontwikkelde nijverheid eenen hoogen bloei belooft, aan eenen bouwgrond, die, wel aangewend, de bekoorlijkste partijen van *Utrecht* of *Noord-Brabant* herinnert, in zijne regten te herstellen, en naar het stoffelijke en verstandelijke op te voeren tot den rang, voor welken het door de natuur geschikt gemaakt en bestemd scheen.

Hij was de zoon eens vaders, die als Raad en Sekretaris des Bestuurs van het

het Landschap met eenen gelijken geest was bezield, en tot in zijn 40ste levensjaar, tot 1795, in drukke regtspraktijk en openbare betrekkingen werkzaam. De staatsberoeringen van dien tijd ontzettek hem deels van zijne ambten, deels leide hij dezelve vrijwillig neder, om zijne overtuiging na te leven. Gedurende vijf jaren van een ambteloos leven, leidde hij zich op boschbouw en landontginning toe, en, vele navolgers vindende, ving hij op die wijze aan, de weldoener des Landschaps te worden. In 1802 aangesteld als Sekretaris bij het herstelde hof van Justitie te *Drenthe*, verwierf hij, na aanhoudende pogingen, voor het gewest een eigen bestuur, waarvan hij als Sekretaris welhaast de ziel en het middenpunt uitmaakte. Dat bestuur heeft hij met eene korte tusschenpozing en onder verschillende vormen gevoerd, totdat hij 27 jaren later als Gouverneur en Kommissaris des Konings hetzelfde nederleide.

Een wel ingerigt onderwijs voor het volk, een uitmuntende armenschool, een afgescheiden beheer der geldmiddelen, een afzonderlijk toezigt voor de geneeskundige zaken, en vele andere verbeteringen in den uitwendigen toestand waren de vruchten zijner bemoeijingen ter gunste van het gewest.

Hij sleet de laatste jaren zijns levens te *Groningen*, waar onze geëerbiedigde Koning, voor twee jaren vertoevende, den grijzen Staatsdienaar nog door een Persoonlijk Bezoek een bewijs gaf Zijner bijzondere hooge achting. Vroeger had Zijne Majesteit hem reeds een blijk zijner hooge goedkeuring gegeven, door hem te benoemen tot Kommandeur der Orde van den Nederlandsche Leeuw. Gelijk de Eerste en Tweede Klasse door een eerbewijs zijne verdiensten trachtten te huldigen, deed zulks insgelijks de Hollandsche Maatschappij der Wetenschappen te *Haarlem*, door hem te verkiezen tot Directeur.

De Tweede Klasse verloor van hare Leden den Hoogleeraar NICOLAAS-GODFRIED VAN KAMPEN, welke op den 15den Maart aan eene korstondige ziekte te *Amsterdam* overleed. Dat dit verlies belangrijk was, vereischt geene verzekering. Wie toch kende VAN KAMPEN, zijne veelomvattende kennis, zijne onbeschrijfelijk vlugge pen niet, die onze letterkunde met zoo talrijke voortbrengselen heeft verrijkt, dat de enkele titels zijner uitgegevene werken, de weinige bladzijden zou-

den

innemen, die ik aan zijne nagedachtenis wijden mag, dat derzelve gezette lektuur alleen een niet onbeduidend gedeelte van een menschen-leeftijd zou vereischen. Veroorlooft mij daarom, mij voornamelijk bij den verdienstelijken man te bepalen, en dien in uwe herinnering te herroepen.

VAN KAMPEN verloor als zevenjarig knaapje zijnen vader, een welgesteld en niet ongeletterd man, ervaren in de nieuwere, en niet onbevriend met de oudere talen, overigens geen geleerde van beroep, maar te *Haarlem* als Bloemist woonachtig. De opvoeding van onzen VAN KAMPEN werd dien ten gevolge toevertrouwd aan zijnen oom STETIUS te *Crefeld*, waar hij een zeer goed onderwijs in de nieuwere en in de beginselen der oudere talen ontvangen heeft. Zestien jaren oud geworden keerde hij naar *Holland* terug en zette te *Haarlem* onder de leiding van eenen praeceptor der Latijnsche Scholen, bij wien hij inwoonde, zijne studiën voort. Zijne vaderlijke nalatenschap, bestaande voornamelijk in de meer vermelde bloemisterij, welke door het achteloos beheer zijner voogden zeer verminderd was in waarde, werd omstreeks dezen tijd te gelde gemaakt. VAN KAMPEN vertrok vervolgens naar *Leiden*, om in den boekhandel der heeren MURRAY te worden opgeleid. De bezigheden in denzelven verleenden nog geruimen tijd voor eigene letteroefening, maar de weetlust van onzen VAN KAMPEN, door de overvloedige gelegenheid geprikkeld, liet tijd noch aandacht over voor het eigenlijk handelsbedrijf, zoodat het welras onvermijdelijk bleek te zijn, dat VAN KAMPEN eene betrekking, meer met zijnen smaak en neigingen strokende, opspoorde. Hij vond deze bij de redactie der Leidsche courant, waarvan hij de voornaamste werkzaamheden, gedurende eenige jaren, waarnam. Zoo leefde hij, kortelijk gehuwd, in de vervulling zijner beroepspligten en de daarmede gepaard gaande beoefening van geschiedenis en letteren, gelukkig en tevreden, toen hij ter kwader uur zich liet overhalen, om aan zijne betrekking tot de Leidsche courant vaarwel te zeggen, ten einde deel te nemen aan eene onzekere onderneming, de oprigting van een nieuw dagblad te *Alphen*, waarvan VAN KAMPEN de redakteur zou zijn. Toen deze onderneming, in weerwil der ijverige pogingen des redakteurs, den gewenschten bijval miste, en dus te niet ging, keerde VAN KAMPEN, thans zonder betrekking, van *Alphen* naar *Leiden* terug. Zoo werd

C

het